

ТЕОДОР СТЪРДЖЪН ТРИМАТА

Превод от английски: Любомир Николов, —

chitanka.info

Тримата бяха изплашени. Величава както винаги, госпожа Мълиган стоеше между Бени и Бетси, стиснала с твърда и безмилостна хватка двете потни вратлета. Джордж стоеше пред тях и мърлявото му личице издаваше каква борба между приятелската вярност и инстинкта за самосъхранение бушува в гърдите му. Бяха ги хванали на местопрестъплението. Естествено, идеята дойде от Джордж. Всичките му идеи бяха добри и най-често свършваха по този начин. Дайте да палнем две бомбички пред вратата на госпожа Мълиган, да натиснем звънеца и да изчезнем. Защо точно госпожа Мълиган? Защото тя бе ужасът на всяко хлапе от квартала. Не че някому бе сторила нещо лошо. Но беше толкова тайнствена. С никого не говореше и вечно ходеше в черно. Една невежа майка веднъж бе казала на палавия си син, че ако не кротува, госпожа Мълиган ще дойде да го вземе. Тази история плъзна наоколо и се разрасна като лавина. Госпожа Мълиган яде малки момченца и момиченца. Крие се в тъмните ъгли и скача върху децата. Тя... е, сега тя бе спипала Бени, Бетси и Джордж. Преди малко четиримата палнаха бомбичките и натиснаха звънеца. После хукнаха зад ъгъла... и попаднаха право в жилавите ръце на госпожа Мълиган. Светкавично, ала като че без усилие, тя стисна вратлетата на Бени и Бетси, а към Джордж отправи свиреп поглед.

Няколко мъчителни секунди те стояха като жива картина. Джордж можеше да избяга, но врагът държеше в плен двете по-малки деца. По негова вина. Джордж остана на място с отворена за рев уста.

— Елате с мен — тихо каза госпожа Мълиган.

Три чифта уплашени очи се взряха в лицето ѝ, ала то бе непроницаемо. Когато се обърна и тръгна по стъпалата, три чифта крачета я последваха покорно, макар и без желание. Тъй минаха през страшната врата към незнайното отвъд нея.

Но се оказа, че не е чак толкова страшно. Имаше пъстри басмени завески и приятно контрастиращи покривала за мебелите. Имаше още дебел килим, канарче и голям аквариум. Госпожа Мълиган отведе тримата към грамаден диван и леко, но властно ги побутна да седнат. Толкова бяха изплашени, че останаха по местата си като кукли. Госпожа Мълиган се разсмя и излезе от стаята.

— Страх ме е, Джордж — каза Бетси.

— Мен пък не ме е страх — едва избъбри Бени.

Джордж стрелна поглед наоколо.

— Дайте да бягаме!

— Не — възрази Бени. — Татко казва, че ако около теб хвърчи бръмбар, но не помръднеш, той ще си отиде.

— Или змия — плахо прошепна Бетси.

Госпожа Мълиган се върна с грамаден поднос и го сложи пред тях. Беше отрупан със сладолед, кейк, ментови бонбони и шоколади. Три чифта очи се откъснаха от вълшебното зрелище и пак погледнаха онова кротко, загадъчно лице. Сега то се усмихваше и изведнъж страхът им изчезна, остана само дълбокото недоумение. Бетси изхлипа два пъти, избърса сълзите и се усмихна на госпожа Мълиган.

— Хайде — каза госпожа Мълиган. — Сладоледът ще се стопи.

Не им трябваше втора покана. Докато се тъпчеха, госпожа Мълиган седна в отсрещното кресло, огледа ги и тихичко се разсмя. Смехът ѝ звучеше като прохладна вода, падаща по тънки стъклени стъпала. Бени изведнъж я погледна с пълна уста и също се разсмя, пръскайки трохи по килима. Бетси и Джордж взеха да му пригласят и след това вече бяха приятели.

Буйното пиршество почна да губи сила и внезапно те осъзнаха, че домакинята им разказва приказка. Осъзнаха го бавно, като тиха музика, която постепенно изпълва стаята. Беше чудесна и простичка приказка за момчета и момичета — как понякога вършат нещо, без да знаят защо.

— Защо палите днес фойерверки? — запита тя.

Бени побърза да се обади:

— Днес е Четвърти. Всички го правят.

— Защо?

Тримата се спогледаха, после обърнаха очи към нея.

Госпожа Мълиган ги запита как се казват и те отговориха. Тя се позамисли, после им разказа три приказки.

Едната беше за момиче на име Бетси. Бетси била много сръчна и обичала своята страна. Ако била мъж, щяла да стане войник. Мислила, мислила и накрая решила, че ще е най-добре да ушие за родината знаме.

Другата беше за момче на име Бени — Бенджамин. Когато пораснал, той станал велик човек. Станал учен и открил, че мълнията е електричество. Станал велик държавник и дипломат. Това сторил за своята родина.

После тя се обърна към Джордж и му разказа за момче на име Джордж, което пораснало и станало генерал — генерал, който се сражавал като прост редник и страдал за своите войници. Вали Фордж... Трентън... и един човек на име Корнуолис.

Три приказки за трима души — патриотизъм, ум и сила. Три приказки за една страна, за Деня на независимостта и неговото значение.

После тя ги изведе в задния двор. Там имаше купища фойерверки, бомбички, фишеци и големи тенекиени кутии, за да гърмят по-силно. Тримата се втурнаха напред със смях, а госпожа Мълиган остана на прага и също се разсмя. Тя може и да не живее във вашия квартал... или във вашия. Но на Четвърти си спомнете какво разказа на тримата. Мнозина никога не се сещат...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.